

Αριθμ. Πρωτ. ΑΝΑΦΟΡΩΝ: 25
Ημερομ. Κατάθεσης: 8/10/2021

ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Βασίλειος (Λάκης) Νικολάου Βασιλειάδης
Βουλευτής Πέλλης
Νέα Δημοκρατία

01 Οκτωβρίου 2021

Προς: Το Τμήμα Αναφορών της Βουλής των Ελλήνων

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς: την Υπουργό Παιδείας & Θρησκευμάτων

Καταθέτω ως αναφορά προς την αρμόδια Υπουργό το συνημμένο έγγραφο μιας Νηπιαγωγού ΠΕ60, πολύτεκνης μητέρας, σχετικά με αίτημα δικαιώματος αίτησης μετάθεσης ως ειδική κατηγορία στους πολύτεκνους εκπαιδευτικούς και παρακαλώ για τη δική σας απάντηση σύμφωνα με το Α.125 του Κανονισμού της Βουλής.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Βασίλειος Βασιλειάδης

Προς
Πρωθυπουργό της Ελλάδας
Κ.Κ Μητσοτάκη
Υπουργό Παιδείας
Ν. Κεραμέως
Υφυπουργό Παιδείας
Ζ. Μακρή
Βουλευτή Ν. Πέλλας
Β. Βασιλειάδη

Αξιότιμοι,

Δεκατρία χρόνια πριν όντας 22 χρονών έκανα όνειρα για επαγγελματική αποκατάσταση... Γεμάτη όρεξη όπως και οι περισσότεροι συμφοιτητές και συμφοιτήτριες μου πιστεύαμε ότι θα κάνουμε το επάγγελμα- λειτούργημα που αγαπάμε. Τα πράγματα στη χώρα όμως έδειχναν να μην πηγαίνουν καλά οι θέσεις εργασίας άρχισαν να λιγοστεύουν και έπρεπε να κυνηγήσεις την όποια ευκαιρία αν ήθελες να εργαστείς. Για τους εκπαιδευτικούς τότε ήταν ο ασεπ στον οποίο ήμουν επιτυχούσα με πολύ καλή σειρά, ωστόσο μη διοριστέα. Υπήρχε όμως η ελπίδα να δουλέψω ως αναπληρώτρια. Αυτό όμως δε συνέβη γιατί η οικονομική κρίση έβαλε φρένο στα όνειρα των ανθρώπων της γενιάς μου. Οι θεωρητικές γνώσεις που απέκτησα στο πανεπιστήμιο και οι συναναστροφή μου με άξιους Δασκάλους με βοήθησε να κάνω τη Δια Βίου Μάθηση τρόπο ζωής. Αποφάσισα λοιπόν να προετοιμαστώ όσο μπορώ καλύτερα για την σπουδαία μέρα που θα έμπαينا σε τάξη νηπιαγωγείου. Έκανα δυο μεταπτυχιακά, ένα στην γενική αγωγή και ένα στην ειδική, ώστε να είμαι επαρκής ως επαγγελματίας και να μπορώ να ανταπεξέλθω στις όποιες ανάγκες των μαθητών μου. Παρακολούθησα σεμινάρια, ημερίδες και επιμορφώσεις. Τα χρόνια όμως περνούσαν και οι προοπτικές για εργασία δεν εμφανίζονταν.

Μέσα σε αυτό το διάστημα είχα την ευλογία όμως να δημιουργήσω οικογένεια. Μια μεγάλη οικογένεια με 4 υπέροχα παιδιά. Όταν γεννήθηκε το τρίτο μας παιδάκι πήραμε την απόφαση να βγω στον αγώνα της αναπλήρωσης γιατί τα ακαδημαϊκά μου προσόντα δεν ήταν αρκετά για μια μόνιμη θέση εργασίας. Ξεσήκωσα λοιπόν την οικογένεια μου και φύγαμε από την ηπειρωτική Ελλάδα προς τη νησιωτική με αισιοδοξία, όρεξη και άγνοια κινδύνου. Το μωρό μας ήταν 14 μηνών και ξαφνικά βρεθήκαμε σε έναν άγνωστο τόπο χωρίς δικούς μας ανθρώπους και χωρίς δυνατότητα να το στείλουμε στο βρεφικό σταθμό μιας και στην περιοχή δεν υπήρχε αυτή η δυνατότητα. Το πιο δύσκολο ήταν να βρούμε μια κοπέλα να προσέχει το μωρό μας, αλλά είμασταν τυχεροί και όλα πήγαν καλά. Μέσα σε όλες τις αλλαγές και τις δυσκολίες που βιώναμε αναγκαζόμασταν κάθε

Ιούνιο να μαζεύουμε τα πράγματα μας και να επιστρέφουμε στον τόπο μας γιατί στα νησιά τα σπίτια εκείνη την περίοδο είναι μόνο για τουρίστες.

Πηγαίναμε λοιπόν πίσω στο πατρικό μας σπίτι συγκατοικώντας με τους γονείς μου, περιμένοντας τους διορισμούς των αναπληρωτών τον Σεπτέμβρη, όπου μέσα σε διάστημα τριών έως πέντε ημερών έπρεπε ξανά ολόκληρη η οικογένεια να μετακομίσει σε έναν νέο και άγνωστο τόπο. Ξανά βαλίτσες, ατέλειωτες βαλίτσες και τα τρία παιδιά... σαν βαλίτσες...και κάθε χρόνο το ίδιο. Νέο σχολείο για μένα, νέο σχολείο για τα παιδιά μου και νέο σπίτι (προσωρινό) για όλη την οικογένεια.

Τα χρόνια πέρασαν και τα παιδιά μεγάλωναν, μαζί και εμείς και δόξα τω Θεώ είχαμε την υγεία μας και την στήριξη συγγενών και φίλων στον τόπο μας αλλά και σε κάθε τόπο που ζήσαμε για να έχουμε εργασία. Οι αλλαγές άρχισαν να κουράζουν την οικογένεια, άρχισαν τα παιδιά να αντιδρούν και να επιθυμούν τους φίλους τους, την τάξη τους, το σχολείο, τη γειτονιά τους και άλλες πολλές σταθερές αξίες που σε αυτές τις ηλικίες διαμορφώνουν προσωπικότητες και σχέσεις. Ως αναπληρώτρια πλέον είχα αποκτήσει αρκετά μόρια για να μπορώ να εργαστώ στον τόπο μου, την «Εδεσσα». Αποφασίσαμε να κάνουμε ένα ακόμη βήμα στη ζωή μας με τον σύζυγο μου αγοράζοντας το δικό μας σπίτι. Θεωρήσαμε ότι τα ενοίκια που πληρώσαμε τόσα χρόνια ήταν χαμένα χρήματα και τα παιδιά μας ήταν καιρός να ζήσουν στο δικό τους σπίτι. Πήραμε ένα δάνειο με μεγάλη δόση αναλογικά με τους μισθούς μας, αλλά με την πεποίθηση ότι η κατάσταση αρχίζει να σταθεροποιείται και τα καλύτερα έρχονται. Στήσαμε το σπιτικό μας και τα παιδιά μας ήταν τόσο χαρούμενα που τελικά θα είχαν μόνιμη γειτονιά, φίλους, σχολείο. Την ίδια χρονιά υποδεχθήκαμε και το νέο μέλος της οικογένειας μας, ένα ακόμη κοριτσάκι. Τον Σεπτέμβριο του 2020 με κάλεσαν αναπληρώτρια στο νομό μου. Η χαρά μας ήταν μεγάλη κοντά σε συγγενείς και φίλους όλη η οικογένεια επιτέλους στο «σπίτι» μας...

Καλοκαίρι 2021 αναμένονται διορισμοί...Το άγχος αυξάνεται αλλά η επιλογή είναι μια, δεν μπορώ να χάσω το διορισμό. Τόσα χρόνια όνειρα, αγώνας, απογοητεύσεις, αγωνίες, θυσίες, χαρές, ικανοποίηση αμέτρητα συναισθήματα. Είχα παλέψει πολύ και εγώ και η οικογένεια μου για να κάνω πίσω τώρα. Η προσπάθεια μου θα ανταμειβόταν;! Τα ερωτηματικά και πάλι όμως πολλά...Που θα έπρεπε να πάω; Σε ποιο σχολείο θα πάνε τα παιδιά; Θα έχει βρεφικό σταθμό για το μικρό μας; Τα παιδιά θα θέλουν να αλλάξουν περιβάλλον; Ο σύζυγος μου θα μπορέσει να ακολουθήσει υπηρεσιακά;

Ανακοίνωση των θέσεων: Α΄ Κέρκυρας...πολύ καλά...υπάρχουν και χειρότερα. Μέσα σε κάθε κατάσταση προσπαθούμε να βλέπουμε τα θετικά και να συνεχίζουμε με αισιοδοξία αλλά...Εξηγώ στα παιδιά μου ότι αρχικά μόνη μου και αργότερα όλοι μαζί αγωνισθήκαμε χρόνια για την στιγμή αυτή. Ο στόχος μου, το όνειρό μου επιτέλους θα υλοποιηθεί. Τους υπόσχομαι ότι θα κρατήσει λίγο και δείχνουν να το αποδέχονται. Με βαριά καρδιά ξεκινάμε πάλι να γεμίζουμε τις βαλίτσες μας. Συγγενείς, φίλοι και γνωστοί με συγχαίρουν. Συμμερίζονται τη χαρά μου αλλά αναρωτιούνται γιατί μια μάνα με 4 παιδιά μετά από τόσα χρόνια μετακομίσεων και αλλαγών να πρέπει πάλι να ξεσπιτωθεί; Γατί 4 παιδιά να αλλάξουν σπίτι, σχολείο, περιβάλλον, ενώ υπάρχουν κενές θέσεις εκπαιδευτικών;

Αναρωτιέμαι και μαζί με εμένα πολλοί ακόμη συνάδελφοι, συγγενείς, φίλοι και γνωστοί «ποια είναι η θέση της μάνας στην κοινωνία που ζούμε;» «Ποια είναι η θέση της οικογένειας στο δημοκρατικό κράτος δικαίου που ζούμε;»

Στα παιδιά μου μιλάω για όνειρα, στόχους, κόπους ζωής, αλλά σε εσάς θα μιλήσω για την άλλη πλευρά του νομίσματος... την σκληρή πραγματικότητα που θα μπορούσε με λίγη «ενσυναίσθηση» από αυτή που διδάσκουμε στα σχολεία μας να είναι καλύτερη για κάθε πολίτη του ελληνικού κράτους, για κάθε οικογένεια και για κάθε παιδί. Ο περιβόητος νόμος Γαβρόγλου και το «προσοντολόγιο» δημιούργησε ταραχή και άγχος με ανακατατάξεις στους πίνακες εκπαιδευτικών που χρόνια τώρα υπηρετούν το δημόσιο σχολείο υιοθετήθηκε από την τωρινή κυβέρνηση χωρίς την παραμικρή διόρθωση. Χωρίς καμία μέριμνα για τις οικογένειες ανθρώπων που διαπαιδαγωγούν τους αυριανούς πολίτες αυτής της χώρας. Τα παιδιά μοριοδοτήθηκαν όσο τρεις μήνες προϋπηρεσίας αυτό ήταν το δίκαιο; Γιατί η προτεραιότητα στο διορισμό πολυτέκνων στον τόπο συμφερόντων τους καταργήθηκε έτσι απερίσκεπτα; Δε μιλώ για την οικονομική αιμορραγία του οικογενειακού μας προϋπολογισμού με όλες αυτές τις αναγκαστικές μετακινήσεις, αλλά σας παρακαλώ να έρθετε για λίγο στη θέση μας και στη θέση των παιδιών μας, να κατανοήσετε όλα αυτά τα συναισθήματα που δημιουργούν οι επαναλαμβανόμενες αλλαγές και η αβεβαιότητα. Το μόνο που ζητάμε είναι εργασία σε ένα σταθερό περιβάλλον και να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας «στο σπίτι τους».

Πριν βγει λοιπόν η εγκύκλιος των μεταθέσεων και με μια απλή ρύθμιση δική σας θα βγάζατε από το αδιέξοδο πολλούς συναδέλφους και ειδικότερα πολλές οικογένειες πολυτέκνων. Σας παρακαλώ να δώσετε δικαίωμα αίτησης μετάθεσης ως ειδική κατηγορία στους πολύτεκνους εκπαιδευτικούς.

Με εκτίμηση

Μια πολύτεκνη μάνα ΠΕ60 νηπιαγωγός